

Midden in het laboratorium stond Waals. Er was wat kleur in zijn gezicht, er was glans in zijn oogen.

„Een broedstoof . . . ja, dat is een broedstoof, daar gaan de cultuurtubes in,” legde hij uit aan Judith. En Judith ging alles belangrijk vinden, nu Waals, in zijn eigen element, een vol-levend mensch werd, ijverig aan het uitleggen, met wat trots, omdat zij daar was gekomen, omdat zij zooveel belang stelde in zijn werk, dat ze het van dichtbij wilde zien.

„Hier werkt Walter elken dag,” dacht ze.

„Is het hier niet netjes,” vroeg Walter nu: „denk nu niet, dat het hier anders ook zoo is. Ja, kijk nou maar goed kwaad, professor. Nu zie ik weer eens, hoe démoraliseerend de vrouw werkt! Judiths aanwezigheid hier zou van u een leugenaar maken als ik er niet was, ja, ja, dan deed u net, of het hier altijd zoo'n onberispelijke boel was! Nu Judith, ik heb vandaag alle werk laten liggen, en ben den heelen dag aan het opruimen geweest, om je in een model lab. te kunnen ontvangen.”

„Zeker! Waarom zeg je niet: in mijn model lab., Steins?” vroeg Waals.

„Durfde ik niet . . . had het graag gezegd . . .”

„Durfde ik niet!!! Ja, je bent wel verlegen!”

„Zoo bromt hij nou altijd, Judith. Denk je zoo'n leven-samen hier nu eens in!” zuchtte Walter. Ze lachte.

„Hij praat veel te veel,” zei Waals, „hij zal nooit een behoorlijke bacterioloog worden.”

„Pasteur praatte ook veel en Spalanzani,” zei Walter.

„Ja, en Koch zweeg tot hij iets absoluut zeker wist.”

„Maar zelfs de leek kent den naam van Pasteur,” triumfeerde Walter, „en wie kent Koch?”

„Ik ken hem,” zei Waals.

„Och, u kent mij ook, al praat ik teveel. En Judith kent mij, en wat kan de rest me verder schelen? Wat zeg je nu wel van de fermentatiebacil hier in het lab., Judith? Als je bedenkt, wat Pasteur een moeite had, voor hij in de vaten met suikerbieten de bacil vond, die de gisting veroorzaakte! En ik dan: ik kan die fermentatiebacil zóó, zonder dat hij gekleurd wordt, met het bloote oog onderscheiden! Zoodra de professor en ik samen praten! Dan vliegt het heele lokaal er hier vol van.”

„Ik zal er je eens een injectie mee geven,” gromde Waals „dan werkt dat als inenting. Misschien dat je er daarna immuun voor bent, dan hadden we hier rust . . . Je kijkt zoo angstig naar die flesch, Judith. Er zit niets gevaarlijks in, hoor. Het is maar gedistilleerd water.”

„Zeg, je hebt het mooiste hier nog niet eens gezien,” zei Walter: „kom eens hier,” en hij wenkte Judith naar de kamer van den professor, die verbaasd volgde.

„Dit jasje,” zei Walter: „bekijk het eens goed! En daar schaamt hij